

so pripovedovali ljudje, ki so prišli k nam v vas. Tam ob jedenajsteh uri oglasili so se vaški zvonovi in vabili pobožno ljudstvo v cerkev k polunočnicam. Mi nismo šli v cerkev, bili smo še premajhni, pa saj nas je Jezušček obiskal domá. Kaj bi tajil, óni božični večeri so mi bili najlepši večeri v mojem življenji.

Otroci moji, srečni ste, ker dobri Jezušček k vam hodi. Ostanite vedno dobri in nedolžni, pa bode Jezušček vedno pri vas ostal. In ko bodete letos zopet klečali pred jaslicami, tedaj prinesite tudi vi kako darilce ónemu malemu Jezuščku, ki leži tam v jaslicah, saj so mu prinesli tudi óni siromašni pastirji iz betlehemske okolice vsak svoj dar. A kaj mu bodete prinesli vi? Kaj drugega kakor vaše nedolžno srčeece. Podajte mu je tjá v jaslice, vzprejel je bode rad, in potem zapojte veselo božično pésenco, rekoč:

„Jezušček, ti si naš bratec postal;
V jaslíh ležišče si sebi postlal;
Da bi solzíce nas tvoje ganile,
Tvoje ročice nas k sebi vabile.
O Jezušček náš, o Jezušček náš!“



Iz spominov na babico.

IV.

Nekoč pa je prišlo takó, da je bilo treba pričeti s pravo, redno šolo. Za birmo namreč smo hodili samó po dvakrat na teden „molít.“ Vsakdanja šola pa je vse kaj drugega. Nikoli ne pozabim tistega dné, ko me je peljala babica „zapisat.“ Vso skrb zá-me je prevzela materi mojéj: zjutraj me je umila, počesala, zapéla gómbe pri kamižoli, da sem bil lepó „prispravljen,“ poravnala klobuk na glavi, in — hajdi proti šoli!

Povedal sem vam vže, da je bila préprosta kmečka žena naša babica; vender je znala tudi z gospódo vestí se in govoríti, kakor malokdo. Da ste jo le videli, kakó se je znala napominanega jutra prikúpiti mojemu poznejšemu gospódu učitelju! Izmej vse velike množíce dečkov je poklical slednji na babičino prošnjo mene in njo prvo préd se ter me upisal, češ, „da je starim ljudem najtežje čakati z otroci.“ To se umeje po sebi, da me je babica potem še posebe priporočila varstvu in nadzorstvu učiteljevemu, govoreč modro in résno: „Ako ne bode poslušen, okuša naj palico! Nič ne škodi takemu — šiba novo mašo poje.“

Takó sem postal stalen gost v šolskih klopéh. Babica je imela vedno delo z menoj. Zjutraj me je budila, napravljala, umivala, dajala zajutrek in povijala mi v rúto kruh za proste trenotke v šoli. V plačilo sem jo vsakokrat préd odhodom objel in poljubil. Črez dan je imela zopet drugačno opravilo. Sama vsaj se je pritoževala: „da ni nikoli nobena šolska stvar, kjer bi imela biti, da mora človek neprenehoma pospravljati za tem igračnikom, zdaj tablico, zdaj konček črtala, zdaj abecednik. Kjer imá, ondù pustí,“ jezila se je nad menoj. „A naj bi še bilo vse to,“ običavala je pristavljati, ako bi se res kdaj kaj naučil! Toda dobro vem, da ga ne učakam, da bi znal brati.

Ob takih prilikah sem na poslednje besede šestokrat pritekel, vzel v róke svoj abecednik ter pričel glásno in počasi, kakor v šoli, čitati pred babico svoj a, i, u tako dolgo, da napósled sama ni vedela; kaj naj počne z menoj, ali se naj smeji, ali me kara.

Nekega dne je naprosila babica sosedo, da piše (tudi pisati ni znala sama) nje mlajšej hčeri, teti mojej, pismo v nemški Gradec. Razumé se, da je med tem časom spravila mene iz hiše, „da ne bi sitnosti prodajal in motil sosede v pisanji“. Toda jaz sem bil zvit in poreden, česar se pa še danes kesam. Da-si mi ni bilo nič mari, poslušal sem pri vratih, kaj li narekuje babica sosedi. In veste li, kaj je pisala teti mojej? Da hodim jaz v šolo, da sem doma sicer sila nemiren (lagala ni babica nikdar in nikomur), ali v šoli da nekaj obetam; naj mi torej kupi teta lepo šolsko torbico, táko, kakeršna se na hrbtu nosi z obramnicami, in naj še kaj vánjo vtakne ter mi pošlje, da bodem bolj vesel. Mislite si dobre moje babice! —


Za tri dni je vže bilo vse, kakor je pisala babica. In takrat bi morali vi videti mene in njo! Ne mogli bi razsoditi, kateri se je bolj veselil torbe in púšice, črtalnikov in novega abecednika, svinčnikov in popirja in zvezkov — jaz ali ona. Neizrečeno zadovoljna sva bila obá: jaz, ker sem dobil toliko lepih stvari, babica, ker je videla mene zadovoljnega in oveseljenega.

„Gledi posljèj, da bodeš priden in takó hvaležen teti,“ požugala mi je dobra starka.

A jaz sem smejé se potegnil iz žepa svojo rdečo ruto, odél si ž njo preko glave hrbet ter vzkliknil, pokazavši se babici; „Priden, priden, babica — „gospod“ bodem, imam vže plašč.“

In ona se mi je nehoté vnovič nasmijala, rekoč: „Bodeš gospod, bodeš — prismoda!“ A govorila je te besede takó, da se jej je na lici bralo, da jej je bila povšeči moja, če prav otroška beseda. Toda kaj, ko ni upala niti, da učaka časa, ko bodem znal brati!

Mih. O. Podtrojiški.



Svoja hvala, cena mala.

(Basen.)

Na drevesu je blebetalo mnogo srak in sračic. Razgovarjale so se ter tožile druga drugej, da njihovega glasú niti ljudje niti kdo drugi ne hvali.

„Bog si ga vedi, kako je to,“ pričnè neka stara sraka, „da naše petje ni v čišli in vender so naše melodije milejše in lepše nego li žgolenje slavčevo in skorjančevo.“

„Veste kaj?“ reče na to najstarejša izmej vseh blebetavk — „veste kaj? Ker nihče drug našega petja ne hvali, pa ga bomo hvalile samé!“

Ta nasvet je ugajal srakam in pohvalile so modrost svoje stare tovarišice.

„O ve neumnice!“ zakriči zdaj lisica rujavka, ki je stala pod drevesom in poslušala njihov razgovor, „kakšno korist bodete imele od tega? Ali ne veste, da se svoja hvala po blatu valja?“

Anton Kosi.

